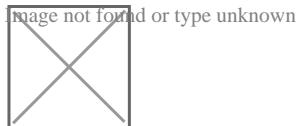

Ο ΑΒΒΑΣ Ζήνων και ο Νηστευτής

/ Θεολογία και Ζωή

Σέ μια κωμόπολη ζούσε κάποιος πού τόσο πολύ νήστευε, ώστε όλοι να τον διαφημίζουν σαν μεγάλο νηστευτή. Ή φήμη του έφθασε καί στον άββα Ζήνωνα. Τότε ο άββας τον κάλεσε κο-ντά του. Εκείνος ήρθε. Χαιρετήθηκαν καί κάθησαν. Ο άββας άρχισε το εργόχειρο του καί ή ώρα περνούσε σε απόλυτη σιω-πή. Ο νηστευτής, μη μπορώντας να μιλήσῃ, άρχισε να στενοχωρήται καί ν'άδημονή. Στό τέλος δεν άντεξε καί είπε:

- Εύχήρου για μένα, άββα, γιατί θέλω να φύγω.
 - Γιατί; τον ρώτησε εκείνος.
 - Νιώθω σφίξιμο στην καρδιά μου καί δεν ξέρω τι συμβαίνει.
- Όταν ήμουν στον κόσμο νήστευα μέχρι το βράδυ καί δεν ένιωθα καμμιά δυσκολία. Εδώ στην έρημο δεν αντέχω.
- Στόν κόσμο, του άπαντα ό άββας, από τα αυτιά σου τρεφό-σουν. Σέ έτρεφαν οι

έπαινοι των ανθρώπων. Πήγαινε λοιπόν καί,όπως οι άλλοι, να κάνης κάθε μέρα ενάτη (δηλ. να γευματίζης μια φορά στις τρεις το απόγευμα).

Ο νηστευτής πήγε στον κόσμο καί με δυσκολία καί θλίψι περί-μενε την ώρα του φαγητού, ενώ άλλοτε με ευκολία νήστευε μέχρι το βράδυ. Το διαπίστωσαν αυτό οι γνωστοί του καί έλε-γαν μεταξύ τους:

- Φαίνεται ότι δαιμόνιο τον κυρίευσε.

Λυπημένος εκείνος πήγε στον άββα Ζήνωνα καί του περιέ-γραψε τη νέα κατάστασι.

Καί ό γέροντας του είπε:

- Αυτός είναι ό σωστός δρόμος. Αυτό είναι το θέλημα του Θεού. Μακριά από τους επαίνους να εργάζεσαι μυστικά καί με κόπο την αρετή.

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟΝ